

Чи життєві долаємо гори,
Чи в обхід прокладаємо шлях –
Всюди нас переслідує ворог,
Найпідступніший ворог –
Страх.
Він собі обирає мішені
По лякливих збілілих очах.
Наші душі, неначе кишені,
Вивертає вік по ночах,
На прицілі його пістолета
Кожен відступ – в словах чи в ділах.

Хто

в поеті

убив

поета?

Страх!

Хто

у випробувальну годину

Крізь мовчання сургуч на вустах

Викрав з кращого друга – Людину,

Оболонку лишивши?

Страх!

Хто

в притишених кабінетах

По вознесених поверхах,

Тут і там розставляючи вето,

Всі ідеї вбиває?

Страх!

Він – столикий, і він сторукий,

Він не знає вагань і втом,

Правді він викручує руки,

Йде у наклепах – напролом.

Ні вблагати його, ні впросити,

Він глухий до найвищих слів...

Треба –

вбити його, убити,
Доки він тебе не убив.